

06779928

Original: engleski

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJU BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: Avdispahić
 Ime: Jusuf Ime oca: Abdulah
 Nadimak/pseudonim: Čuče Spol: muški ženski
 Datum rođenja: 29.04.1953.
 Mjesto rođenja: Zvornik

Nacionalnost: Bošnjak Vjeroispovijest: muslimanska

Jezik/jezici koje govori: bosanski i njemački

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuju od navedenih):

Jezici korišteni u toku razgovora: engleski i bosanski

Trenutno zanimanje: izbjeglički status Prijašnje: mašinski tehničar

Datum(i) razgovora: 20-22.10.1997.

Razgovor(e) vodili: Mazhar Inayat

Prevodilac: Ivanka Aničić

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: Jusuf Avdispahić; Mazhar Inayat i Ivanka Aničić

Jusuf Avdispahić
 JUSUF AVDISPAHIĆ

A. ILESIA
 WITNESS 7/14/10 (svjedok, ostali prisutni)

Potpis: /potpisano/ 22.10.1997.

07.11.10.

0054-8024-0054-8047/ZGrm

RECEIVED

06 MEI 2010

OFFICE U.S. AGENT

IZJAVA SVJEDOKA

Zovem se Jusuf Avdispahić. Rođen sam 29. aprila 1953. u Zvorniku. U Zvorniku sam stanovao na adresi Braća Skopljaković B12/59. Majka mi je kao djetetu dala nadimak Čučće. Moj otac se zove Abdulah, umro je 1968. prirodnom smrću. Majka se zove Ešefa, umrla je 1988. prirodnom smrću. Imam tri brata: Saliha, koji je rođen 1932. ili 1933; Ilijasa, koji je rođen 1938. i Nijaza, koji je rođen 1941. Imam sestru Aišu, koja je rođena 1948. Oženjen sam Fatimom, koja je rođena 27. jula 1957. Imam dva sina: Edina, rođenog 22. marta 1980. i Nermina, rođenog 21. avgusta 1981.

Osnovnu školu sam završio u Zvorniku. Godine 1968. odabran sam za praksu u fabrici cipela Standard u Karakaju, gdje sam trebao raditi kao šegrt uz nadzor glavnog majstora. Po ugovoru sam trebao završiti trogodišnju školu za mašinske tehničare u Bijeljini, nakon čega bih dobio stalni posao u fabrici cipela Standard. Kad sam završio tehničku školu, prešao sam u školu za mašinske tehničare u Vinkovcima na dalje školovanje. Tamo sam trebao završiti jednogodišnji kurs, ali sam primio poziv za vojsku i morao sam otići u Ljubljano.

U JNA sam ostao samo 11 mjeseci. Kako sam se jedini u porodici brinuo za majku, 1974. sam oslobođen daljeg služenja vojske i nisam morao ostati u JNA godinu i po.

Nakon otpusta iz vojske, počeo sam opet raditi u fabrici cipela Standard u Karakaju. Godine 1975. upisao sam dvogodišnji studij mašinstva na mašinskoj školi "Nada Dimić" u Tuzli. Škola je bila dio Univerziteta u Zemunu. Bio sam vanredni student i svako sam popodne nakon posla u fabrici cipela Standard putovao u Tuzlu na predavanja.

U decembru 1975. sam dobio stipendiju i počeo studirati kao redovni student na istoj školi u Zemunu. Dao sam otkaz u fabrici i otišao u Beograd.

U oktobru 1976, usred završnih ispita, dobio sam poziv iz JNA za veliku vojnu vježbu na koju su bili pozvani svi Bosanci. Pisao sam nadležnim vlastima da izbjegnem učestvovanje, ali uzalud. Vojna vježba je trajala 18 dana i tako sam propustio usmene ispite. Nakon toga nisam nastavio školovanje.

Nakon vojne vježbe, radio sam na benzinskoj pumpi mjesec dana. Početkom 1977. dobio sam posao u fabrici Alhos u Karakaju, koja je proizvodila mušku odjeću. U Alhosu sam radio dvije godine kao mehaničar na održavanju malih mašina. Godine 1978. dobio sam sličan posao u fabrici Glinica, gdje sam radio do 6. aprila 1992.

Politička situacija u našem području je postajala sve napetija nakon referenduma u Bosni i Hercegovini u novembru 1991. Mjesec dana prije referenduma, u oktobru 1991, srpska nacionalistička partija SDS pozvala je sve bosanske Srbe da izađu na plebiscit i izjasne se da li su za nezavisnu Bosnu ili Bosnu unutar države Jugoslavije. Plebiscit je održan u svim opštinskim sjedištima. Glasačko mjesto za Zvornik nije bilo u Zvorniku već u Čelopeku. Ne znam kakav je bio rezultat plebiscita. Muslimani u Zvorniku, kao i u drugim dijelovima Bosne, glasali su velikom većinom za nezavisnu Bosnu. To je dovelo do jaza između Muslimana i Srba na našem području. Odmah nakon referenduma, JNA je postavila dva tenka na mostu u Karakaju. Tenkovi su bili

07.19.10

06779930

okrenuti prema Bosni, a izgovor JNA za to je bio da se boje da bi Srbija mogla biti napadnuta.

Nakon referenduma, odnosi među zvorničkim Muslimanima i Srbima su postali vrlo napeti. Dana 6. aprila 1992, ujutro oko 07:15 išao sam na posao u Karakaj i vidio sam barikadu na ulazu u Meterize, dijelu grada gdje je bilo naselje sa stanovima za radnike Glinice. Prve srpske kuće su bile oko 200 metara od Meteriza u smjeru Karakaja. Barikada je bila postavljena blizu prvih srpskih kuća.

Išao sam kolima i 200 metara prije tog mjesta spazio barikadu i nekoliko Srba na njoj. Vidio sam da su u maskirnim uniformama. Zbog daljine nisam prepoznao nikoga od njih. Međutim, vidio sam da je barikada podignuta od balvana i jednog kamiona. Odmah sam vidio da će biti problema i vratio se kući. Prije nego sam okrenuo auto, vidio sam auto direktora Glinice, Jefte Subotića. Direktor je sjedio u autu, koji je vozio njegov vozač Abdulah Buljubašić zvani Bubica.

Odveo sam se direktno u naselje Glinice, gdje su se okupili drugi radnici iz fabrike. Moj šef Selver Kadić je takođe bio tamo. Pitao sam ga šta da radimo. Rekao je da ne usudi ići u fabriku a ja sam rekao da se ni ja ne usuđujem. Nekoliko radnika Muslimana pokušali su zaobilaznim putem preko Malog Zvornika u Srbiji doći do Karakaja preko jednog drugog mosta. Međutim, zaustavili su ih na kontrolnom punktu i pretresli, a neke su izvukli iz kola i istukli.

Oko podne tog istog dana, jedan Srbin koji je bio vozač u Glinici posjetio me je sa Selimirom Arnoldom, bravarom u mom odjelu u tvornici Glinica. Ne sjećam se imena tog vozača ali znam da je bio iz Čelopeka. Njih dvojica su došli po mene jer je u tvornici trebalo popraviti vagu. Rekao sam im da ne bih išao jer nisam htio da me provjeravaju nepoznati ljudi na barikadi.

Vozač i Selimir su mi rekli da ponesem lične dokumente, ubjeđujući me da me na barikadi niko neće maltretirati. I dalje sam odbijao da pođem s njima jer su dan prije nego su barikade postavljene arkanovci pokupili i pretukli jednog Muslimana, Mehmedovića zvanog Mrki iz Karakaja. Poznavao sam Mrkog jer je imao drugi stan u mojoj ulici. Čak sam išao da ga posjetim i vidio sam da je sav modar od batina. Dakle, imao sam dobar razlog da se bojim Srba na barikadama.

Istog dana, 6. aprila 1992, svim Srbima policajcima iz zvorničke policijske stanice naredeno je iz sjedišta SDS-a na Palama da napuste radna mjesta i jave se na dužnost u Karakaj. Iako nemam nikakav dokaz za to, mislim da su policajci dobili tu naredbu napismeno. Ne znam gdje je tačno u Karakaju srpska policija uspostavila svoje sjedište. Komandir srpske policije bio je bivši policajac Blagojević zvani Boja, kome ne znam ime.

U noći između 6. i 7. aprila 1992, ljudi su organizirali straže po zgradama jer su arkanovci pokušali ući u grad. U mojoj zgradi bila su 64 stana u kojima je bilo oko 200 stanara. Cijelu noć, po troje nenaoružanih ljudi držalo je stražu. Glavna svrha tih straža je bila da niko nepozvan ne uđe u zgradu. I ja sam držao stražu.

Dana 7. aprila 1992, moj prijatelj Munib Pezerović, koji je bio sekretar Opštine, rekao mi je da će Arkan i stranke koje su bile za nezavisnu Bosnu održati sastanak u hotelu

07.14.10.

Jezero u Malom Zvorniku. Uz Arkana su na sastanku trebali biti i lideri SDS-a iz Zvornika i predstavnici JNA. Jedina tačka na dnevnom redu bila je kako izbjeći napad na grad. Arkan je bio komandant paravojne jedinice iz Srbije. Arkanovo ime je bilo Željko Ražnjatović. Munib mi je rekao da će na sastanku biti i predsjednik zvorničkog SDS-a Brano Grujić.

Dana 7. aprila 1992, oko podne, sreo sam Fadila Alibašića, koji je imao restoran u Karakaju. Ponudio mi je da s njim i njegovom porodicom bježim u Sloveniju jer će Zvornik ubrzo biti napadnut. Moja žena je imala sestru u Sloveniji, pa sam pristao. Oko pet popodne, dok sam se spremao, u liftu sam sreo Izeta Mehinagića. Izet je bio direktor željeznice za dio između Tuzle i Zvornika. Rekao sam mu za svoj plan da sa porodicom odem u Sloveniju. On mi je rekao da ne bježim jer je na sastanku u hotelu Jezero odlučeno da na Zvornik neće biti napada. Izet je kao član komunističke stranke bio na sastanku. Izet je trenutno savjetnik generalnog direktora Željeznica Bosne i Hercegovine u Sarajevu.

Dana 8. aprila 1992, oko 05:00 bio je moj red za stražu. Otprilike u to vrijeme sam vidio dvojicu komšija Srba kako izlaze iz zgrade jedan za drugim. Jedan je bio Milenko Tomić zvani Pop. Drugi je radio u Glinici i stanovao na šestom spratu zgrade. Preziva se Pešić ali se više ne sjećam njegovog imena. Nosili su slične torbe. Pošto sam ja tu bio na straži, rekli su mi da idu u Srbiju kupiti zalihe hrane za djecu. Rekao sam im "sretno" i oni su otišli. Ne znam šta su nosili u torbama. Moguće je da je unutra bilo oružje.

Ubrzo nakog toga, Zvornik je napadnut. Prva granata koju sam vidio pala je malo iznad mosta na srbijanskoj strani. Mislim da su to srpske snage namjerno uradile da bi se stvorio utisak da se iz Bosne napada Srbija. Zvornik je gađan bez biranja cilja cijeli dan i noć. Htio bih da istaknem da su danima prije napada iz Zvornika otišli svi Srbi civili, posebno žene i djeca. To dokazuje da su se srpski političari iz Zvornika pobrinuli da Srbi budu evakuisani puno prije napada. Međutim, neki Srbi iz moje zgrade nisu otišli.

Sa svojom porodicom i svim drugim stanarima iz zgrade otišao sam u sklonište na prvom spratu. Tri rezervna policajca, Muslimani iz dobrovoljačke organizacije koja se zvala Patriotska liga, došli su nam reći da se iz stana između 10. i 13. sprata puca iz snajpera. Znao sam dvojicu od tih dobrovoljaca, Benjamina Halilovića i Nasera Džinića.

Kako je moj stan bio na 12. spratu, dobrovoljci su pitali mene i još neke da ih otpratimo gore. Kad smo stigli na 13. sprat, dobrovoljci su provalili u stan na 13. spratu odakle je pucao iz snajpera, i uhapsili Srbina Peru, kome ne znam prezime. Prije toga su u njegovom stanu pronašli poluautomatsku pušku. Mislim da je takvo oružje JNA dijelila članovima SDS-a.

Pero je imao oko 40 godina; visine 160 cm; težine oko 65-68 kg; imao je kestenjastu kosu i bio proćelav; nije imao bradu ni brkove i imao je buljave oči. Sjećam se da je držao straže s nama. Taj Pero je radio u firmi "Inžinjeri" u Karakaju. Njegova žena, ne sjećam se kako se zove, radila je u kuhinji u "Glinici". Kad su ga uhapsili, vidio me je s dobrovoljcima i vjerovatno mislio da sam ga ja prokazao.

Zgrada više nije bila sigurna pa smo se preselili u sklonište zgrade B-8. U skolništu u toj zgradi ostao sam sa porodicom do popodnevnih sati. U skloništu smo na Radio Zvorniku čuli da su linije odbrane Patriotske lige probijene. To je rekla Gordana Imširović-Mandić, koja je radila kao novinar na Radio Zvorniku. Poznajem njen glas, išli smo zajedno u školu i zajedno smo odrasli. Osim toga, uvijek bi se predstavila prije najave.

S porodicom i još nekim prijateljima sam pokušao otići u Kula Grad, ali nismo mogli zbog granatiranja. Zato smo odlučili da preko starog mosta predemo u Mali Zvornik u Srbiji. Oko 20 sati 8. aprila 1992, svi smo prešli stari most prema Malom Zvorniku, ali su vojnici JNA pokušali da odvoje muškarce od žena. Jedna djevojka, ne sjećam se kako se zvala, njezin očuh se zvao Fetah Softić, dobila je živčani slom. U zbrci koja je nastala, mene i moju porodicu su pustili da produžimo. U Malom Zvorniku smo se smjestili kod jedne muslimanske porodice. Ne sjećam se kako su se prezivali, bili su rodaci nekih ljudi koji su sa mnom izbjegli iz Zvornika. Ta muslimanska porodica iz Malog Zvornika smjestila je nas 30.

Tu sam noć u Malom Zvorniku gledao kako se granatira Zvornik. Kuća u kojoj smo bili udaljena je od Zvornika 300-400 metara. Cijeli sljedeći dan sam proveo u kući jer su mi rekli da arkanovci po Malom Zvorniku traže Muslimane koji su prebjegli iz Zvornika. Taj dan sam lično čuo kako sa centralne džamije u Zvorniku, koja je bila na pijaci, puštaju četničke pjesme. Četničke pjesme su se čule sa zvučnika koji su bili na vrhu minareta. Preko tih se zvučnika prije puštala molitva zvana "Azan". Sa druge dvije džamije u gradu Srbi nisu mogli puštati četničke pjesme jer su njihovi minareti bili uništeni u granatiranju prethodnih dana. Četničke pjesme su puštali cijelog tog dana i sljedećeg dana.

U jutro 10. aprila 1992, srpski bračni par, Boro i Cica, koji su takođe izbjegli iz Zvornika, pozvali su me da s njima odem na kafu kod jedne stare Srkinje, koja je živjela preko puta u istoj ulici. Ne sjećam se kako se ta žena zvala. Ispred njene kuće sam vidio oklopno vozilo. Naoružani vojnici su pitali Cicu zna li gdje je čovjek čije su joj ime pokazali na papiru. Cica im je rekla da ne poznaje tog čovjeka. Poslije mi je rekla da je na papiru pisalo ime Jusuf. Zanimljivo je da Boro i Cica nisu znali da se ja zovem Jusuf. Ljudi na poslu i komšije su me zvali Juso. U Bosni "Jusuf" i "Juso" mogu biti dva različita imena. Mislom da Boro i Cica ne bi rekli vojnicima ko sam čak i da su znali moje pravo ime. Da su htjeli, mogli su reći vojnicima da sam ja Musliman i da mene pitaju za Jusufa. Boro mi je nakon toga rekao da moram povesti porodicu i otići iz Malog Zvornika. U to vrijeme nisam imao pojma da sam ja taj Jusuf kojeg su vojnici tražili. Mislio sam da bi to mogao biti bilo koji Jusuf, jer se nisam mogao sjetiti nijednog razloga zašto bi mene tražili. Kasniji će događaji potvrditi (ukratko ću ih opisati) da sam ja bio Jusuf kojeg su tražili.

S porodicom sam sjeo na autobus za Šabac, koji je takođe u Srbiji. Sjećam se da mi je Boro savjetovao da ne silazim u Loznici. Moguće je da je znao da Srbi skidaju Muslimane s autobusa u Loznici. Kad je autobus stigao u Loznicu, Fadil Talavanić i njegova žena Sabina su sišli. U Šabac sam išao jer je tamo živio moj brat Ilijas. Ilijas je tamo živio već trideset godina i ima stan. Po zanimanju je moler i bavi se unutrašnjim uređenjem.

07. 14. 10.

U Šapcu sam kod brata ostao do 10. maja 1992. Za to vrijeme nisam se usuđivao vlastima prijaviti boravak. Jedan čovjek, zet Rasima Karaosmanovića, prijavio se srbijanskom Crvenom krstu i odveli su ga. To mi je rekao sam Rasim kad smo se sreli u Šapcu. Tri Rasimova sina su ubijena u Zvorniku. U vrijeme kad sam ga sreo, on to nije znao.

Jednog dana nazvao sam prijatelja Senada Zečira u Malom Zvorniku. Rekao mi je da se ne vraćam u Zvornik jer me traži vojska. Nije mi rekao zašto su me tražili. Također mi je rekao da ću dobiti otkaz u Glinici ako se ne javim na posao. Na Televiziji Beograd sam na vijestima slušao da se svi koji su pobjegli iz Zvornika trebaju vratiti jer je stanje u gradu sigurno. Na televiziji sam vidio i jednog čovjeka, Mehmeda Jahića, koji je rekao da se trebaju vratiti svi koji nisu okrvavili ruke. Ne znam jesu li srpske vlasti natjerale Mehmeda da to kaže.

Jednog dana sam na TV Beograd vidio jednu Muslimanku, koja se zvala Mirsada, kćerku Ibri koji je nekad radio u Vezionici u Karakaju. Vidio sam kako Mirsada radi za mašinama u Vezionici kao da je sve normalno i poručuje drugim radnicama da se vrate na posao jer nema opasnosti. Kasnije, kad ju je moja žena srela 3. maja 1992, Mirsada je rekla da su je Srbi prevarom naveli da da tu izjavu. Rekla je da ju je jedan dan nazvao šef iz Malog Zvornika i pitao zašto ne dođe na posao. Rekla je da joj je šef, nakon što su napravili tu snimku, rekao da može ići jer za nju više nema posla. Ovdje bih htio da spomenem da su mi, dok sam bio zatvoren na Ekonomiji i u Ciglani, drugi zatvorenici rekli da su oznake na uniformama paravojnih jedinica Belih orlova, Tigrova i Kobra, kao i druge oznake za uniforme srpskih vojnika, bile radene u Vezionici.

Takođe bih htio da spomenem da sam na TV Beograd vidio 12 ljudi. Kad su ih prikazali, bilo je jasno da su pretučeni. Vijest je bila da su to članovi Zelenih beretki i saboteri koji su pokušali da miniraju Glinicu. Poslije sam te ljude vidio u Ciglani u Karakaju, gdje smo zajedno bili zatvoreni. Njihova ću imena reći kasnije.

Dana 28. aprila 1992, moja žena je otišla u ured Crvenog krsta u Šapcu da nas prijavi. Htjeli smo da se prijavimo jer smo počeli planirati da se vratimo u Zvornik i trebali su nam dokumenti za put. Moja žena je u Crvenom krstu rekla da u Šapcu živimo od 6. aprila 1992. Jedan dan nazvala nas je jedna Srpkinja, koja je rođena u Šapcu ali je živjela u Zvorniku i radila kao nastavnica u Kula Gradu. Mislim da se zove Milica ili Milena, rekla je da je za Fatimu i djecu sigurno da se vrate u Zvornik, ali da za mene nije sigurno da se vratim.

Dana 3. maja 1992, moja žena Fatima i djeca su se vratili u Zvornik. Nekoliko dana kasnije, ona me nazvala da kaže da je bila u SUP-u (policajska stanica) da prijavi stan i kuću i da se u Zvornik ljudi vraćaju u velikom broju. Nije mi rekla da se vratim. Rekla je da je stanje normalno, osim snabdijevanja hranom, jer je većina trgovina, osim pekare, razbijena.

Dana 10. maja 1992, sjeo sam u Šapcu na autobus za Zvornik. U autobusu sam vidio mnoge Muslimane koji su na TV Beograd čuli da je sigurno da se vrate u Zvornik. Sišao sam u Malom Zvorniku, gdje su me čekali žena i djeca. Prešli smo preko mosta u Zvornik i na bosanskoj strani su nas na kontrolnom punktu zaustavili nepoznati vojnici, koji su govorili ekavicom. Vidjeli su moje lične dokumente i rekli da odmah

07.19.10.

moram u SUP da se prijavim. Zapravo, vojnici su svima s ličnim dokumentima govorili da se moraju prijaviti u SUP.

Na kontrolnom punktu sam vidio dva vrlo mlada momka, mogli su imati oko 17 godina, koji nisu imali lične dokumente. Njih je u SUP odveo vojnik. Nisam poznavao tu dvojicu momaka, osim što sam znao da su iz dijela grada koji se zove Bajir. Kasnije sam ih sreo u SUP-u. Istog dana, oko 13:00, vidio sam u SUP-u kako tu dvojicu odvođe vojnici a objašnjenje za to je bilo da su se dobrovoljno javili da daju krv. Za njih se nikad više nije čulo.

Kad smo odlazili s kontrolnog punkta, odlučio sam otići u SUP, i sa sobom sam poveo starijeg sina Edina. Rekao sam ženi da ide direktno kući sa mladim sinom. Ubrzo nakon toga, dok sam išao prema SUP-u, dvojica stražara iz kućice na kontrolnom punktu potrčala su za mnom i uperili puške u moja leđa. Naredili su mi da pođem s njima. Nisam poznavao tu dvojicu, imali su bosanski naglasak kojim se govori na selu. Do tad su žena i mladi sin već bili otišli i nisu vidjeli da sam uhapšen.

Dok su mi ta dvojica vojnika govorili da pođem s njima, pored nas su se zaustavila kola u kojima je bio direktor hotela Drina. **Hotel Drina se vidi na slikama br. 16-28 i 16-30.** Nisam siguran, ali mislim da se direktor zvao Milan. Nakon što su popričali s njim, vojnici su me odveli u krizni štab. Štab je bio u zgradi u kojoj je JNA provodila regrutiranje. Ta se zgrada nalazi preko puta pošte u centru grada. Tu zgradu u kojoj je bio krizni štab nisam vidio ni na jednoj slici koja mi je pokazana.

Direktor hotela Drina je imao oko 50 godina; visine oko 180 cm; težine oko 72-73 kg; imao je kratku crnu kosu, nije imao bradu ni brkove. Bio je direktor hotela dvije godine a prije toga je radio kao konobar u istom hotelu s mojim bratom Nijazom.

Jedan od vojnika koji su me pratili ušao je u krizni štab i kad se vratio, kratko je rekao da moram u SUP kod Boje, komandira zborničke policije.

U SUP-u mi je lične podatke uzeo Srbin Nedžo, zvani Kalifornija. Poslije su me odveli Boji na ispitivanje. Boja je došao pred svoju kancelariju u pratnji čovjeka koji je bio u uniformi i mislim da se prezivao Matić. Mislim da je bio načelnik SUP-a. Boja je mom sinu rekao da sjedne ispred kancelarije, a meni je naredio da uđem. Boja i taj drugi čovjek su mi pregledali dokumente i ispitali me. Prema meni se nisu ponašali grubo već normalno. Prvo me je Matić pitao je li mi u stan bilo provaljeno. Kad sam rekao da nije, rekao je da imam sreće. Pitali su me za imena mladića iz Patriotske lige koji su uhapsili Peru. Rekao sam da ih ne poznajem.

Matić me je pitao zašto sam s mladićima iz Patriotske lige provalio u stanove između 10. i 13. sprata. Rekao sam da su tražili snajperistu i da sam se tamo zatekao slučajno. Matić je rekao da će taj podatak provjeriti. Također su me pitali gdje su sekretar i predsjednik zborničkog SDA. Sekretar se zvao Munib Pezerović a predsjednik Asim Juzbašić. Odgovorio sam da ne znam. Pitali su me gdje je komandant odbrane iz mog dijela grada, Beksuje. Nisam znao kako se zove komandant odbrane, punac mu se zvao Ibrahim Zejinlagić. Ispitivanje je trajalo dva sata i na kraju su mi rekli da mogu ići i da ne izlazim iz stana. Rekli su i da će provjeriti sve podatke koje sam dao. U stvari sam bio u kućnom pritvoru, a ispred zgrade su stalno stražarili po jedan policajac i rezervist.

07.14.10.

7

Boja je imao 40-ak godina; bio je visok oko 175 cm; imao je široka ramena i bio težak oko 90 kg; imao je kratku crnu kosu, nije imao bradu ni brkove. Tad nije bio u uniformi već je nosio kožnu jaknu. Poznao sam Boju prije nego je ušao u policiju. Zajedno smo išli u školu, igrali fudbal i zajedno odrasli. Imao je kuću u Karakaju i poznao sam ga više od 20 godina.

Matić je imao oko 40 godina; bio je visok oko 180 cm; težak oko 80 kg; imao je kratku smeđu kosu i nije imao bradu ni brkove. Nosio je policijsku uniformu kakvu je nosila jugoslovenska policija.

Istog dana kad sam se vratio kući, u moj stan su došla dva čovjeka. Jedan je bio aktivni policajac i zvao se Rodko, prezime nepoznato, a drugi je bio u rezervnom sastavu i njega nisam poznao. Rekli su mi da su došli pretražiti stan. Pitali su imam li oružje, na što sam rekao da nemam. Rodko mi je rekao da u njegovom izvještaju piše da sam s ljudima iz Patriotske lige provalio u stan Drage Mladenovića, koji je stanovao na mom spratu i koji je bio član SDS. Odgovorio sam da sam bio prisutan kad su ljudi iz Patriotske lige otvorili stan i da sam nakon što je u stan ušao jedan od njih, za njim zatvorio vrata. Rekao sam Rodku da pita Dragu da mu to potvrdi. Rodko je otišao kod Drage i kad se vratio nakon pola sata, njih dvojica su otišli a da mi nisu pretražili stan.

Rodko je tada imao oko 36 godina; bio je visok 190 cm; težak oko 90 kg; imao je kratku smeđu kosu; nije imao bradu ni brkove i nosio je uniformu aktivnog sastava jugoslovenske policije.

Rezervist je tada imao 40-ak godina; bio je niži od Rodka; bio je težak oko 75 kg; imao je kratku crnu kosu; nije imao bradu ni brkove i nosio je zimsku uniformu rezervne policije. Obojica su bili naoružani pištoljima.

Te se noći nije dogodilo ništa značajno. Idući je dan pred moju zgradu došao kamion "Komunalnog". Bio sam ispred zgrade. U kamionu je bilo pet ili šest ljudi u civilnoj odjeći. Nikog nisam prepoznao. Čuo sam da je jedan od njih rekao kako su došli zbog stana broj 59. To je bio moj stan. Ubrzo je došao neki čovjek u uniformi, koji je nešto rekao toj grupi ljudi i oni su otišli. Ne znam šta im je rekao. Taj čovjek nije bio iz Zvornika i nisam ga poznao. Ne mogu ga opisati jer ga nisam dobro pogledao.

Istog dana, oko pet popodne, dok sam stajao ispred zgrade s još nekim ljudima, stigao je jedan golf. U njemu su bila tri vojnika u maskirnim uniformama koji su na rukavima imali znak Kobre. Slična kola su se zaustavila i ispred drugih zgrada. Ta tri vojnika su imala spisak imena svih Muslimana koji su živjeli u zgradi. Jedan od njih počeo je prozivati samo one Muslimane koji su još živjeli u zgradi. To dokazuje da su znali ko je napustio Zvornik, a ko je ostao.

Kad me je vidio kako stojim, vojnik sa spiskom me je pitao kako se zovem. Kad sam mu rekao svoje puno ime, vidio sam da ga je podvukao na spisku. Moj sin Edin, koji je stajao pored mene, počeo je plakati, a vojnik s popisom je skinuo naočale i rekao mu da se ne brine. Takođe mu je rekao da je njegovog oca zapisao da ide u radnu jedinicu da nešto zaradi. Taj vojnik mi je rekao da očekujem poziv na posao i njih trojica su otišli.

07.19.10.

Znao sam nadimke dvojice od trojice vojnika koji su došli pred zgradu. Vojnik sa spiskom se zvao major Niški. Čuo sam taj nadimak kad mu se obratio jedan vojnik i rekao da je urađen i spisak za drugu zgradu. Kasnije sam saznao da se vojnik koji je to rekao Niškom zove Pufta. Drugi vojnik koji je došao s majorom Niškim zvao se Goran, kome ne znam prezime, a zvali su ga Savo. To sam saznao kasnije tokom zarobljenštva na Ekonomiji. Ne znam nadimak treće osobe koja je ostala sjediti u kolima i koja je imala zavoj na jednoj ruci. Ime te treće osobe vjerovatno zna Ibrahim Subašić, koji je sa mnom bio zatočen na Ekonomiji.

Major Niški je imao oko 40 godina; bio je visok oko 180 cm; težak 75-80 kg; imao je kratku crnu kosu; mislim da je imao crne oči; nije imao bradu ni brkove i sjećam se da je bio sportski građen. Niški je nosio maskirnu uniformu s oznakom "Kobra". Tokom rata samo su Šešeljeve specijalne jedinice mogle nositi te oznake. Jedinicu su uglavnom činili Šešeljevi tjelohranitelji a druge Šešeljeve paravojne jedinice nosile su oznaku Belih orlova. Znam da su arkanovci nosili oznaku Tigrova.

To znam jer sam s tim zločincima proveo tri i po mjeseca po raznim logorima. Sad ću opisati oznake raznih paravojnih jedinica. Npr. na oznaci "Kobra" bila je sklupčana kobra sa uzdignutom glavom. Kobra je najčešće bila zelene boje, na crnoj pozadini. Sve oznake "Kobra" bile su izvezene. Na oznakama nije ništa pisalo.

Na oznaci Belih orlova bio je dvoglavi orao, na crnoj ili plavoj pozadini. Oznaka Belih orlova obično nije bila izvezena već preslikana.

Na oznaci Arkanove elitne jedinice "Tigrovi" bila je žuto-crna tigrova glava. I ova je oznaka bila izvezena.

Goran Savo je imao oko 23 ili 24 godine; bio je visok oko 190 cm; težak 80-82 kg; bio je vrlo snažne građe; imao je smečkastu kosu koju je češljao unazad; nije imao bradu ni brkove; imao je duguljasto, puno lice i nosio zlatni lanac oko vrata koji sam prepoznao i koji je pripadao Bubici, vozaču Jefte Subotića. Kasnije sam saznao da je Bubica uhapšen dan ranije. Savo nije tada nosio nikakvo oružje.

Treći vojnik, koji je sjedio u kolima cijelo vrijeme, imao je oko 23-24 godine; visine 170-180 cm; bio je težak 78-80 kg; nije imao bradu ni brkove; ne sjećam se boje kose jer je nosio kapu kad god sam ga sreo. Nisam vidio da nosi ikakvo oružje jer je sjedio u kolima cijelo vrijeme.

Pufta je imao oko 22 godine; bio je visok 186 cm; težak oko 90-94 kg; imao je široka ramena; bio je kratko ošišan pa nisam mogao vidjeti boju kose; imao je dubok glas; nosio je patike, mislim broj 44; nije imao bradu ni brkove i nosio je maskirnu uniformu. Tada je nosio pištolj.

Jedan drugi vojnik, koji je bio u Puftinoj grupi kad su pretraživali zgrade, zvao se Dragan Toro. Njegov sam nadimak saznao za vrijeme zarobljenštva. Tada je sjedio u kolima.

Dragan Toro je imao oko 30-31 godinu; bio je visok oko 190 cm; imao je oko 86-88 kg; bio je sportske građe; imao je kratku smeđu kosu i visoko čelo; imao je zeleno-

smeđe oči; nije imao bradu ni brkove i nosio je maskirnu uniformu. Moram dodati da opis Pufte i Dragana Tore znam iz dana zarobljeništva na Ekonomiji i u Ciglani. Taj dan kad su stigli s majorom Niškim, nisam mogao zagledati u njih. Dok su pretraživali zgrade, svi vojnici su se ponašali normalno i nisu nikoga tukli ni vrijeđali.

Sljedeći dan, petorica ili šestorica muškaraca provalili su mi u stan, rekli da se obučem i pođem s njima da dam izjavu. Nisu rekli kamo me vode. Jedan od njih me je udario puškom po glavi. Svi su imali oznaku "Beli orlovi" na rukavima i oznaku "Vojna policija" na maskirnim uniformama. Htio bih da opišem razliku između maskirnih uniforma elitnih jedinica Kobre i Belih orlova. Elitne jedinice Kobre su nosile žuto-zelene a Beli orlovi bijelo-sivo-zelene maskirne uniforme.

Žena i djeca su ostali plačuci. Ta petorica su mi naredili da izađem van. Rekli su mi da dignem ruke i stavim ih na kola da me pretraže. Jedan od vojnika mi je zavrnuo ruku i ugurao me na stražnje sjedište kola koja su imala zvorničke registarske tablice. Ti vojnici su me odveli na Ekonomiju. Objašnjenje koje su mi dali bilo je da treba da dam izjavu o Seadu Omeroviću i o tome gdje sam bio za vrijeme napada na Zvornik.

Čuo sam po naglasku da ta petorica vojnika iz Loznice, koja je s druge strane Drine u Srbiji. Čovjek koji je vozio kola imao je nadimak Kardelj, /? a jedan drugi me je udario kundakom u glavu/.

Kardelj je imao oko 22 godine; bio je visok oko 176 cm; težak oko 80 kg; imao je kratku plavu kosu; zeleno-smeđe oči; nije imao bradu ni brkove; bio je šutljiv, a kad je progovorio, govorio je jako brzo.

Od ostale četvorice jednoga su oslovljavali nadimkom Brko, zbog brkova. Imao je oko 32 godine; bio je visok oko 180 cm; težak 76-80 kg; imao je kratku kestenjastu kosu; moguće je da su mu oči bile smeđe, i imao je brkove. Kasnije sam saznao da je Brkin šurjak radio sa mnom u Glinici. Ne sjećam se kako se zvao.

Vojnik koji me je udario u stanu imao je oko 19 godina; bio je 172 cm visok; težak oko 67 kg; imao je kratku crnu kosu; crne oči, duge tanke prste; bio je mršav, bez brade i brkova. Taj isti vojnik me je udario pištoljem dok sam bio zatočen na Ekonomiji i tad mi je porezao usnu i ošteti sedam prednjih zuba u gornjoj vilici. Danas imam sve umjetne prednje zube.

Druga dva vojnika nisam vidio izbliza i ne bih ih mogao prepoznati ili opisati.

Do farme Ekonomija, koja se nalazi četiri kilometra od grada prema Bijeljini, trebalo nam je 10 minuta. Farma se nalazi na desnoj strani od glavne ceste Zvornik-Bijeljina, u pravcu Bijeljine. **Na slikama br. 33-00 i 33-01 u fasciklu označenom "Ekonomija Farm Karakaj" snimljena je Ekonomija s male udaljenosti.**

Kad smo ušli u krug Ekonomije, kola su se zaustavila ispred male zgrade koja se **vidi na slici 33-33**. Ispred zgrade sam vidio Zastavin kamion pokriven ceradom i ljude kojima je bilo naredeno da se popnu unutra. Nisam vidio koliko je ljudi bilo u kamionu i nisam nikog prepoznao. U jednom trenutku mi je čovjek koji je stajao ispred kamiona naredio da se popnem. Jedan od vojnika, za kojeg sam rekao da je bio mršav, nije mi dao da se popnem i rekao je da me trebaju saslušati.

Kamion je otišao, nisam znao kuda. Kasnije sam saznao, kad sam s Ekonomije prebačen u Ciglanu, da je taj dan 23 ljudi prebačeno s Ekonomije u Ciglanu, gdje sam ih ja zatekao. Vojnici su mi naredili da udem u malu zgradu koja se vidi na slici br. 33-33.

Kad sam ušao u malu zgradu, koja se sastojala od jedne prostorije, vidio sam stolic i stolicu. Na prvi pogled prostorija je izgledala kao kancelarija, ali sam kasnije shvatio da je to soba za mučenje. Dali su mi komad papira i mršavi vojnik mi je naredio da napišem izjavu. Prije toga su mi uzeli sve lične stvari i naredili da skinem jeans jaknu. Oduzeli su mi lične dokumente, nešto novca i jeans jaknu. Dok sam pisao izjavu, u sobu je svakih pet minuta ulazio mršavi vojnik i prijetio da će nas sve pobiti ako ne kažemo gdje nam je oružje. Nisam razumio na koga je mislio kad je govorio da će "sve nas pobiti".

U maloj zgradi sam ostao kratko i uspio sam napisati tek nekoliko rečenica. Ustvari, napisao sam lične podatke, ime, školu koju sam završio, dan kad sam otišao u Šabac i dan kad sam se vratio. Mršavi vojnik je došao i odveo me u drugu zgradu, rekavši da ću sad vidjeti kako izgledaju oni koji ne govore istinu.

Velika zgrada, u koju sam poslije odveden, bila je udaljena oko pet metara od male zgrade, gdje sam dao izjavu. **I velika i mala zgrada se vide na slikama br. 33-35.** Na slici je mala zgrada posve lijevo, a pored nje su parkirani auto i crveni traktor. **Velika zgrada u koju me je odveo mršavi vojnik vidi se na slikama br. 33-03 i 33-06.** Na slici broj 34-02 krajnje lijevo vide se vrata sobe u kojoj sam bio zatvoren s ostalim zatvorenici. Klozet je bio vani i vrata klozeta se vide na slici 34-06. Na slici su vrata klozeta ispred čovjeka koji hoda okrenut leđima. Na istoj slici vrata krajnje desno vode u prostoriju koju su koristili stražari. Na prostoriji u velikoj zgradi kamo su me doveli bila su s vanjske strane željezna vrata. Na vratima je bio mali prozor kroz koji su zatvorenici ubacivali hranu ili ih kontrolirali. Sudeći po slikama, izgleda da su željezna vrata koja su tamo bila za vrijeme mog zatočeništva maknuta. Prostorija je imala betonski pod i odvod u sredini. Imala je visoke prozore sa rešetkama. Kad sam ušao, u prostoriji su na podu sjedili i ležali ljudi.

Vidio sam da su ti puni modrica crni od batina. Jedan od vojnika mi je naredio na sjednem na jednog starijeg čovjeka. Poslušao sam i sjeo na tog čovjeka, koji je ležao. Izgledalo je kao da je mrtav ali nisam siguran da je bio mrtav kad sam sjeo na njega. Nisam osjetio da se micao. Kasnije sam doznao da je taj čovjek otac jednog od zarobljenika, Fehima Dautovića, i da su ga pretukli, od čega je i umro.

Kad sam ušao u sobu, vidio sam da je unutra zajedno sa mnom 11 ljudi. Neke od njih sam poznavao. Bili su tu Abdulah Buljubašić, zvani Bubica; Sead Omerović; Ejub Atanović; Mehmed Čirak; Mirsad Salihović zvani Meco, i Fadil Kopic. Drugi, koje nisam poznavao, bili su iz sela oko Zvornika. Među njima su bila braća Jusić, stariji ljudi iz sela Jusići; Hajro Selimović iz sela Glumina; Bego Bukvić iz sela Janja; još jedan Sead, kome ne znam prezime iz Zvornika i jedan taksist iz sela Sakar u Srbiji. Taksist je bio Musliman, ali se ne sjećam kako se zvao. Ne znam kako se zvao čovjek na koga sam morao sjesti. Kako sam već spomenuo, on je bio otac Fehima Dautovića, koga sam poslije sreo u Ciglani.

07. 14. 10.

Na tom starijem čovjeku nisam sjedio duže od minute ili dvije i čim je vojnik izašao iz sobe, sjeo sam na pod. Ubrzo je došao vojnik čije ime ne znam, unio stolicu i rekao mi da sjednem i napišem izjavu. Taj vojnik mi je rekao da će mi vozač reći šta da napišem. Vozač Bubica mi je prišao i rekao da napišem sve šta znam. Počeo sam pisati sve o tome gdje sam bio do dana kada sam uhapšen.

Trebalo mi je možda 20 minuta za cijelu izjavu. Mršavi vojnik i još dvojica su ušli i pročitali moju izjavu. Mršavi je rekao "tvoja i Seadova izjava se ne slažu i jednom od vas dvojice se ne piše dobro." Dok su odlazili, čuo sam jednog vojnika kako pita mršavog "šta ćemo s ovim što se prijavio Crvenom krstu u Šapcu", misleći na mene. Odgovor je bio "jebi ga, prijavio se 28. aprila". Onda su ušla petorica ili šestorica vojnika, ne mogu ih opisati, i počeli nas tući. Natjerali su me da stanem uz zid i podignem tri prsta u srpski znak. Raširili su mi noge i počeli me tući po nogama, leđima, rukama i glavi. Psovali su me cijelo vrijeme i pitali gdje sam sakrio oružje. Tukli su me gotovo pola sata.

Ubrzo nakon toga u sobu je ušao stražar, rekao da mi ne može pomoći i dodao "vidiš kakvi su." Nisam poznavao tog stražara, ali je vjerovatno bio neki Srbin iz sela Tršić ili Čelopek. Ne mogu ga opisati jer sam sav bio krvav. Stražar mi je savjetovao da stanem uz zid u ćošak. Mislim da mi je htio pomoći da se zaštitim od novih napada ako se vojnici vrate.

Sat-dva kasnije, u sobu je ušla još jedna grupa od 4-5 vojnika. U grupi je bio i vojnik koji se zove Brko (drugi Brko). Druga dvojica su bili Pufta i Savo. Svi su bili iz Kraljeva, to sam saznao poslije u Ciglani. Mislim da je još jedan vojnik, s nadimkom Saša, stajao na vratima. Saša nije htio ući unutra jer mislim da nije htio da tuče zarobljenike. Poslije u Ciglani Saša mi je rekao da znam kako da izbjegnem batine. Vjerovatno je to rekao jer je gledao dok me je tukao Brko.

Saša je imao oko 28-30 godina; bio je visok 174-176 cm; težak oko 80 kg; bio je velik i jake građe i imao gustu, kratku smeđu kosu; mislim da je imao plave oči i nije imao bradu ni brkove.

Drugi Brko je imao oko 22 godine; bio je visok 190 cm; imao je oko 84 kg; bio je sportske građe; s dugom crnom kosom; imao je brkove i nosio maskirne hlače i sportsku majicu. Nosio je crvenu traku oko glave. Znao je karate, to sam shvatio po načinu kako me kasnije tukao.

Brko je držao drveni štap i, pokazujući prema meni, rekao je: "Ti ćeš, novi, sad vidjeti kako Brko testira ljude". Tukao me je bez prestanka oko dva sata. Prvo me tukao štapom, zatim debelim strujnim kablom, zatim gumenim crijevom, i na kraju nogama. Nakon što sam od jednog smrtonosnog udarca odletio preko sobe, Brko je, više za sebe, rekao "vidi ovog kako leti" i dao mi nadimak "letač". Mislim da je Brko iz miješanog braka i da mu je jedan roditelj Musliman, to mi je u Ciglani rekao jedan zatvorenik.

Dok me je Brko tukao, Goran Sava je odabrao Bubicu i počeo ga tući svom snagom. Pufta nije odabrao nikog određenog već je nasumice tukao kako bi mu ko došao pod ruke.

Želim napomenuti da Toru nisam vidio na Ekonomiji. Mislim da su Toro i jedan drugi vojnik, Zoks, koga ću vidjeti u Ciglani, bili zaduženi za zatvorenike u Ciglani i zato ih nisam vidio na Ekonomiji.

Otprilike svaka dva sata, isti ljudi - Brko, Savo i Pufta - ušli bi u sobu i tukli nas koliko su mogli. Kad bi se umorili, otišli bi. Tako su nas nastavili tući cijeli dan.

Predveče su izveli braću Jusić i Mehmeda Čiraka i navodno ih pustili. Više nisam vidio ni čuo za braću Jusić pa ne znam jesu li stvarno pušteni ili su ih ubili. Kasnije sam saznao da je Mehmed Čirak ubijen. Istog ili sljedećeg dana, Kobra su Begu Bukvića izvele pred malu zgradu i tako pretukle da smo njegove jauke čuli u sobi. Ne znam ko je od Kobra izveo Čiraka. Kad su ga doveli nazad, Bego je bio napola mrtav. Navečer su po mene došli Brko i drugi, izveli me van, stavili uz zid i počeli tući.

Dok su me tukli, jedan od Brkinih vojnika, koji je bio iz Loznice, predložio je da me "krste". Drugi vojnik je odgovorio: "Nemoj ga krstiti jer nam treba popraviti svjetla." Znao sam da pod "krstiti" misle ubiti. To kažem jer su neka tijela, za koja su mi naredili da ih stavim u vreće, imala rane na ledima od rafala, jer su ljude tjerali da bježe. Jedan rafal bi bio ispaljen uzduž a drugi poprijeko, tako da su se linije presjecale u obliku krsta. Napolju su me tukli još kratko vrijeme, a onda su mi naredili da se vratim u prostoriju.

Kad sam se vratio, vidio sam da su Ejubu Atanoviću obje ruke slomljene i da je Seadu Omeroviću jedna ruka slomljena (mislim desna), a da mu je druga otečena.

Istu noć u sobu je došla druga grupa vojnika, u kojoj je bio neki Zoran, koji je bio iz dijela grada koji se zove Varoš. Nosio je maskirnu uniformu. Poznao sam ga jer je njegov otac radio kao vozač u Vihoru. Pogledao me je i rekao: "Ovaj je iz Zvornika". Iako je znao i Bubicu, Zoran ga nije pogledao. Drugi vojnik, koji je ušao sa Zoranom, i koji je imao nadimak Kobra, rekao je da nas treba istestirati. Kobra je rekao: "Svi koji nisu glasali za suverenu Bosnu neka sjednu". Htio bih da napomenem da bi Ibrahim Subašić mogao znati Zoranovo puno ime, a Fehim Dautović Kobrinu ime.

Zoran je imao 20-ak godina: bio je visok 175 cm; težak 68-70 kg; bio je mršav i imao duguljasto mršavo lice; imao je kratku smeđu kosu i jež frizuru; možda je imao zelene oči i nije imao bradu ni brkove.

Kobra je imao 22-23 godine; bio je visok 180 cm; težak oko 80 kg; imao je kratku plavu kosu i plave oči; izgledao je vrlo ozbiljno, nije imao bradu ni brkove i nosio je dvije oznake na ramenu, Kobri i Belih orlova.

Kad je naredio da svi koji nisu glasali za nezavisnu Bosnu sjednu, svi su zatvorenici posjedali, osim mene. Nisam mogao sjesti jer su mi noge bile tako otekle da bih pao da sam pokušao da sjednem. Kobra mi je prišao i rekao da se okrenem prema zidu. Počeo me tući rukama; tukao me po ledima i po bubrezima. Nogom me je udario u glavu. Od udarca sam udario u zid i onesvijestio se. Probudio sam se na podu u krvi i vodi.

Godinu dana nakon što sam razmijenjen iz Batkovića, žena mi je rekla da je u toku prva dva dana mog zatočeništva nekoliko Belih orlova došlo da nam pretrese stan.

Među njima je bio i mršavi vojnik kojeg sam već opisao. Znao sam da je to on nakon što mi ga je žena opisala. Rekla mi je da je taj vojnik u jednom trenutku htio da je zadavi telefonskim kablom.

Žena je pobjegla iz Zvornika 13. maja 1992, dva dana nakon što sam odveden na Ekonomiju. Prema onome što mi je žena ispričala, posjetila su je dva vojnika JNA. Rekli su joj da su dobili naredbu da likvidiraju našu porodicu. Rekli su joj da nestane prije nego što se vrate s 12. sprata. Žena je odmah spakovala nešto stvari i otišla preko mosta u Mali Zvornik. Otuda je otišla za Šabac pa za Sloveniju svojoj sestri.

Ujutro 13. maja, u prostoriju je ušao čovjek u uniformi JNA. Rekao je da se zove "Učo". Mislim da je bio iz Novog Sada, ali nisam siguran. Međutim, znam da je govorio ekavicu. Svakog od nas je pitao šta smo po zanimanju. Učo je istukao Bubicu govoreći: "Vozaču, ti si švercao automatske puške iz Njemačke." Bubica mu je pokušavao reći da je išao u Njemačku da odvede svoju porodicu i da se vratio sa ženom.

Učo je imao 38-40 godina; bio je visok 176-178 cm; imao je oko 80-85 kg; nisam mu vidio kosu jer je nosio kapu JNA zvanu titovka s crvenom zvijezdom; nije imao bradu ni brkove i sporo se kretao za razliku od mladih vojnika koje sam spomenuo ranije. Nosio je sivo-maslinastu uniformu koju nosi redovna vojska JNA.

Ubrzo nakon što je Učo otišao, ušla je nova grupa u kojoj su bili Savo, Pufta, Brko s crvenom trakom na glavi, Petko i još neki drugi. Ne mogu opisati Petka jer sam mu bio okrenut leđima. O Petku mi je govorio Salihović zvani Meco kojeg je Petko tukao. Meco mi je rekao da je Petko iz Ščemlije, sela blizu Zvornika.

Odmah nakon što su ušli, počeli su tući sve. Mene su udarili u glavu i nisam mogao dobro vidjeti jer mi je krv išla u oči. Uspio sam vidjeti dvojicu, koje nisam mogao raspoznati jer mi je krv išla u oči, kako tjeraju Bubicu da se skine. Nakon što se skinuo, rekli su mu da se postavi četveronoške. Jedan od vojnika počeo mu je gurati oštar štap u čmar. Isto su radili i s drugim čovjekom čijeg se imena ne sjećam.

Ne sjećam se koliko su duboko ugurali štap u Bubičin čmar, ali mislim da bi moglo biti oko 30 cm. Bubica se derao iz petnih žila. Dok se derao, zločinci su vikali na nas. Ne sjećam se zašto su vikali, ali pamtim da je Pufta vikao glasnije od ostalih.

Ne mogu se više sjetiti koliko je mučenje trajalo. Kad su prestali s batinama i mučenjem, naredili su nam da pobrišemo krv odjećom. Za vrijeme mučenja, u sobu je ušao Zoran Jovanović. Zoran Jovanović je tada bio rezervni kapetan koji je radio u Glinici, gdje je bio zadužen za teritorijalnu odbranu. Znao sam ga 15 godina. Nisam ga vidio od 1991, a navodno je bio zadužen za obuku Srba u Čelopeku. Za tu obuku Srbi su govorili da je vojna vježba JNA.

Ostali Srbi u sobi su oslovili Zorana Jovanovića sa "gospodine majore", što je značilo da je unaprijeden. Brko je Zoranu rekao: "Ovdje su tvoje ptice iz Glinice", misleći na mene, Bubicu i Seada. Zoran nas je pogledao, nasmijao se i izašao.

Zoran Jovanović je imao oko 48-50 godina; bio je vrlo visok, oko 194-195 cm; bio je težak oko 100-110 kg; imao je veoma veliku glavu, kratku crnu kosu; nije imao bradu

ni brkove; nosio je sivo-maslinastu oficirsku uniformu. Na njoj nisam vidio nikakve oznake.

Nakon što je Zoran Jovanović izišao, Brko me je udario u glavu. Dok sam pokušavao doći sebi, čuo sam kako jedan od vojnika naređuje drugim zatvorenicima da skinu gaće i jedni drugima grizu penise. Čuo sam kako se vojnici smiju ali nisam vidio ko se smijao.

Htio bih da napomenem da sam lično vidio nekoliko zarobljenika kako su jedni drugima grizli penise. Većina onih čije su penise grizli jaukali su od bolova. Iz poštovanja prema onima koji su u logoru umrli i koji su bili prisiljeni jedni drugima gristi penise, neću reći njihova imena. Neki od njih koji su bili prisiljeni na te strašne radnje još su živi i zbog njih neću detaljnije opisivati taj incident.

Osim toga, vidio sam da Petko tuče samo Mecu. Ne znam koliko je to trajalo, ali se činilo jako dugo.

Nakon što su izašli, jedan od vojnika me je zovnuo jer je znao da sam mehaničar. Rekao mi je da moram popraviti Vojvodin auto. Vojvodu sam vidio samo s leđa, nosio je šubar; imao je bradu, dugu kosu, nosio je četničku uniformu i bio je visok. Prije nego što sam otišao da popravim Vojvodin auto, Renault 5, dozvolili su mi da odem u klozet da se umijem. Jedan od dijelova na motoru Vojvodinih kola bio je otpao i to sam morao popraviti. Nije bilo teško.

Dok sam se vraćao u sobu, čuo sam kako neko pali kola i kaže "likvidirati". Sad se sjećam da mi je žena govorila o dva vojnika koji su nam došli u stan i rekli da imaju naredbu da likvidiraju moju porodicu.

Nakon sat-dva, jedan vojnik je naredio Begi Bukviću da izađe. Vojnik nije ulazio u sobu. Begu nije prozvaao po imenu već po zanimanju, a Bego se bavio izlivanjem betonskih stupova. Nakon što je Bego izašao, čuo sam dva kratka rafala, a onda je ušao Pufta i rekao: "Golmane, izlazi". Pufta je mene zvao golman pa sam mislio da sam sad ja na redu. Izašao sam s njim i došao do Beginog tijela. Pufta mi je dao vreću za leš sa zatvaračem. Jedan drugi visoki Srbin iz Tršića, čijeg se imena ne sjećam ali znam da je mucao, takode je bio tamo. Mislim da je taj visoki Srbin skidao odjeću s mrtvih tijela i nakon što bi je posuo solju, odjeću bi skladištio u limarskoj radionici Memuna Hadžiavdića u dijelu Zvornika koji se zove Pijaca. To sam doznao kasnije za vrijeme zarobljeništva u Ciglani.

Taj visoki Srbin koji je mucao imao je oko 48 godina; bio je visok 182-184 cm; imao je 80 kg; imao je kratku smeđu kosu; dugo lice; mucao je i nije imao bradu ni brkove.

Stavio sam Begu u vreću. Pritom sam vidio rane na Beginim leđima. Bile su u obliku krsta. Tijelo su stavili na kamion, a meni su naredili da se vratim u sobu.

Sat-dva kasnije, ušla je sljedeća grupa. Ne znam ko su bili, jer sam tada bio u nesvijesti. Kad sam se osvijestio, vidio sam kako tuku sve i izvode Seada. Nisam prepoznao nikoga u toj grupi i ne mogu ih opisati. Nakon što su izveli Seada, čuo sam povike i udarce kao da nekoga tuku štapom. Ubrzo nakon toga, čuo sam dva kratka

07. 14. 10.

rafala. Opet me neko zovnuo napolje, ne sjećam se više ko. Opet su mi dali vreću sa zatvaračem za leš.

Na oko 10 metra iza male zgrade, koju sam pokazao na jednoj od slika, našao sam Seadovo tijelo. On je vjerovatno pokušao da pobjegne jer rane na ledima nisu bile tako velike. Čuo sam vojnika kako kaže da će tako završiti svako ko pokuša pobjeći. Saed je bio krupan čovjek pa su naredili drugom zatvoreniku, Meci, da dođe i da mi pomogne. Nas dvojica smo odnijeli Seadovo tijelo u malu zgradu. Stavili smo ga u vreću i ostavili je tamo. Nisam vidio da su njegovo tijelo odvezli. Dok smo stavljali tijelo u vreću, Meco mi je rekao da će ga major Niški odvesti u Ciglanu. Meco je prije bio u Ciglanu, ali su ga vratili na Ekonomiju da se brine za krave.

Dok su me odvodili nazad u sobu, vidio sam majora Niškog kako odvodi Mecu. Sljedeća dva ili tri sata ništa se bitno nije desilo.

Oko šest popodne tog istog dana, otvorila su se vrata i čuo sam kako neko kaže Bubicu da izađe. Sljedećih 10-15 minuta čuli smo Bubicu kako stenje. Vrata su se opet otvorila i major Niški je pokazao na mene i rekao: "Tebe znam, izadi". Onda se obratio vojnicima i, pokazujući na mene, rekao: "Šta on radi tu". Niški mi je naredio da sjednem u kola. Onda mi je naredio da izađem i sjednem u druga kola.

Vani su bila parkirana dva auta i radio sam kako mi je naredio. Vidio sam kako je Niški udario Bubicu dva puta i otišao u sobu po Fadila Kopića. Nakon što ga je izveo, Niški ga je upitao: "Šta da radim s tobom?" i naredio mu da sjedne u kola sa mnom. Odvezli su nas u Ciglanu. Sjećam se da su Bubicu još uvijek tukli dok smo ja i Fadil odlazili u Ciglanu. Kasnije, kad sam išao u pljačku sa Srbima (Kobre i Beli orlovi) u Zvornik, čuo sam da su Bubicu ubili tako što su doveli u centar Zvornika i nabili na kolac. Nisam vidio njegovo tijelo. Jedina osoba koju sam u Batkovićima vidio živog od petoro-šestoro ljudi koji su ostali na Ekonomiji nakon što sam otišao u Ciglanu je Hajro. Hajro nije htio da kaže šta je bilo sa ostalima.

Za vrijeme premlaćivanja na Ekonomiji, zadobio sam sljedeće ozljede: porezana mi je gornja usna; izbijena su mi dva prednja gornja zuba, a pet rasklimanih zuba sam izvadio na liječenju u Njemačkoj nakon što sam pušten; porezana mi je lijeva sljepoočnica; slomljena lijeva jagodična kost; od udaraca po nogama stalno me bole gležnjevi, koji su mi cijelo vrijeme bili otečeni; lice mi je deformisano; deformisani su mi članci na prstima desne ruke; imam stalne glavobolje i psihičke smetnje i trajne krvne ugruške u desnoj ruci. Pregledali su me u izbjegličkom centru u Massenu kod Dortmundu u Njemačkoj. Medicinski pregled je trajao od 8. do 14. aprila 1993. Želio bih da Međunarodni sud zatraži moju medicinsku dokumentaciju od tog centra i provjeri vjerodostojnost moje izjave.

Ciglanu je od Ekonomije udaljena svega jedan kilometar. Prije je bila tvornica cigle i crijepa, smještena na desnoj strani glavne ceste Zvornik-Bijeljina u smjeru Bijeljine. Sad se ne sjećam ko je mene i Fadila Kopića odvezao tamo; da li je to bio Niški ili neko drugi. Kola su stala pred glavnim ulazom u Ciglanu i odveli su nas u prostoriju koja je bila udaljena od glavnog ulaza oko 10 metara.

Glavni ulaz u Ciglanu vidi se na slici broj 35-00 u fasciklu s oznakom "Ciglanu Karakaj". Soba u kojoj smo bili zatvoreni s drugim zarobljenicima vidi se na

07.16.10.

slici broj 35-31. Zgrada krajnje desno na slici koja se vidi s boka zgrada je u kojoj je bila prostorija u kojoj smo bili zatočeni.

Sobe u kojima smo bili zatvoreni bile su bivše kancelarije Ciglane i imale su daske na vratima i prozorima. Na vratima je bio i katanac. U sobi je bilo oko 22 ljudi. Među njima je bilo i 12 mladića koje sam prepoznao sa snimke na TV Beograd. Prepoznao sam i ljude iz Zvornika. Ta dvanaestorica sa televizije su bili Ismet Ćirak, Fikret kome ne znam prezime iz Nove Kasabe, Nedžad Hadžiefendić zvani Gedžo, Muhamed Redžić, Bego kome ne znam prezime iz Memića, Besim kome ne znam prezime, Safet kome ne znam prezime iz Vrsinja, Kemal Korkutović iz Kasabe, Sead Feriz, koji je rođen u Bihaću, ali je živio u Zvorniku, Smajo iz Kamenice kome ne znam prezime, brijač iz Zvornika kojeg su zvali Brico i Ciciban, i Nermin iz Kula Grada kome ne znam prezime a koji je završio školu za medicinskog tehničara.

Prepoznao sam i sljedeće ljude iz Zvornika: Ibrahima Subašića, Admira Hadžiavdica, Sejfidina Džihica zvanog Miki, Ediba Omerovića, Senaida Avdića zvanog Ćinda, koji je rođen u Bijeljini ali je živio u Diviću, i Mirsada Salihovića zvanog Meco.

Istog dana oko sedam uveče poslužena je večera u kuhinji. **Kuhinja u Ciglani se vidi na slikama broj 36-02; 36-03; 36-05 i 36-06.** Svako je dobio po četvrt hljeba i supu. Kuharica je bila vrlo ugodna žena, ali se ne sjećam kako se zvala. Ibrahim Subašić bi trebao znati kako se zove. Sjećam se da je bila debela i bila je ljubazna prema svima. Nakon večere vratili su nas u sobe, a napolju je stražar zaključao vrata.

U Ciglani je bilo pet ili šest redovnih stražara koji su čuvali čitav krug Ciglane. Dva stražara su u smjenama stalno stajala ispred naše sobe. Većina stražara u Ciglani su bili iz Tršića i Čelopeka. To su mi rekli drugi zatvorenici. Kad smo se nakon večere vraćali u sobe, primijetio sam ispred naših vrata dvojicu čuvara. Jedan je bio rezervist u sivo-maslinastoj uniformi a drugi je bio Učo. Bio je to onaj isti Učo s Ekonomije. Sat-dva kasnije, rezervist je ušao u sobu i pitao zna li ko od zatvorenika pjevati. Admir Hadžiavdic je rekao rezervisti da on zna pjevati.

Rezervist, koji je govorio vojvodanskim naglaskom, naredio mi je da izađem i obojica smo otišli i sjeli na betonsku ploču **koja se vidi na slici broj 35-02.** Bio je pijan i dobro raspoložen i pitao me znam li pjevati vojvodanske pjesme. Sat ili dva sjedio sam s njim i pjevao mu vojvodanske pjesme. Cijelo vrijeme me je prijateljski i veselo grlio. Rekao mi je da će se oni ubrzo povući i otići iz Bosne. Mislim da je htio da kaže da će JNA uskoro biti povučena iz Bosne i da će i on morati ići.

Rezervist je imao 28-30 godina; bio je visok oko 166 cm; težak oko 70 kg; imao je običnu tamnu kosu, male brkove, sitno lice i nije imao bradu. Nosio je sivomaslinastu unifirmu JNA. Imao je vojvodanski naglasak.

Rezervist me je vratio u zatvor. Tu noć smo spavali, a stražari su nam u pet ujutro naredili da ustanemo. U sedam sati, nakon doručka, stražari su nas podijelili u radne grupe. Ja sam utovarivao betonske blokove na kamion. Radili smo do tri popodne, kad smo imali pauzu za ručak. Nakon ručka bismo počeli čistiti dvorište. Prva dva dana smo radili normalno, dok su nas čuvali stražari.

07.14.10.

Tri ili četiri dana po mom dolasku u Ciglanu, u sobu je došlo pet Belih orlova iz Loznice i naredili su Admiru Hadžiću, Edibu Omeroviću i Sejfudinu Džihiju da pjevaju četničke pjesme. Tih pet vojnika je dolazilo i dok sam bio na Ekonomiji. Ne sjećam se njihovih nadimaka. Ostali zatvorenici su takođe morali pjevati. Sve su nas tukli sat-dva.

Pet ili šest dana po dolasku u Ciglanu, iz sobe sam vidio ispred zgrade parkirane Zastavu crvene boje s registarskim tablicama ZV-4964. Iz nje je izašao Brko s crvenom trakom oko glave, nosio je debeli drveni štap, koji se koristi za kopanje blata. Brko je ušao, uzeo flašu s vodom i njom udario Kemala Korkutovića po glavi. Onda je meni rekao: "Letač, dođi ovamo". Rekao mi je da ispružim ruke, udario me, onda mi je naredio da se okrenem prema zidu i počeo me tući štapom po leđima. Nakon toga je Admiru naredio da me udara štapom. Admir me je udarao drvenim štapom oko 20 minuta. Brko je tada pozvao Ibrahima Subašića i naredio mu da pruži obje ruke. Počeo ga je tući po ispruženim rukama. Nakon toga je istukao još nekoliko zatvorenika i otišao.

Nakon dva dana opet je došla grupa iz Loznice. Taj put su među njima bila i neka nova lica. Tjerali su nas da pjevamo četničke pjesme i tukli nas oko sat, nakon čega su otišli.

Oprilike 18. maja 1992, Ciglanu su preuzele Kobre, tj. major Toro i njegova grupa, u kojoj su bili Pufta i Zoks. Vidio sam kako Admir, Miki i Ibrahim popravljaju jednu Zastavu. Pufta je stajao blizu njih. Pufta je bio iznenađen kad me je vidio. Pokazujući na mene, Ibrahim mu je rekao da ja mogu popraviti kola. Toro, koji je takođe stajao blizu, rekao mi je da pogledam kola. Nakon što sam ih popravio, Toro mi je rekao da ću ubuduće održavati njihova kola. Zoks je tada razgovarao s Admirom pa sam i njega vidio.

Zoks je imao oko 19-20 godina ali je izgledao mnogo mlađi; bio je visok 178-180 cm; imao je oko 68 kg; imao je crnu kovrdžavu kosu do ramena; smeđe oči; imao je dječjačko lice, volio se šaliti s Admirom i Mikijem i hodao je kao mačka. Nije imao bradu ni brkove.

Tako sam sreo Toru, Zoksa i Puftu kao grupu i od tada su oni bili zaduženi za nas u Ciglanu.

Osmog ili devetog dana kako sam bio zatvoren u Ciglanu, čuvao nas je Žučo i vojnik u sivomaslinastoj uniformi (njega sam već ranije opisao). Žučo je imao oko 24 godine; bio je visok 176 cm; težak oko 82 kg; imao je široka ramena, kratku žučkastu kosu, istu boju obrva, nije imao bradu ni brkove. Primijetio sam da neobično hoda. Hodao je, kako bih ja rekao, kao seljak. Stopala su mu bila okrenuta prema van i hodao je nezgrapno. Nosio je maskirnu uniformu i škorpion. Govorio je bosanskim naglaskom i poznavao Fehima Dautovića. Možda je bio iz Tršića i Fehim možda zna kako se zove.

Jednom prilikom dok su nas oni čuvali došla je grupa domaćih Belih orlova iz Tršića, Čelopeka i Tabanaca; izveli su nas napolje i tjerali da rukom pravimo znak krsta. Srbi bi rekli: "Pomoz Bog", a mi smo morali odgovoriti "Bog ti pomogo, junače".

07.14.10.

Odgovarajući, pogriješio sam i rekao: "Bog ti pomogao, Zekiću". To sam rekao jer se jedan od Belih orlova prezivao Zekić i bio je iz Tršića.

Trojica iz te grupe su me odveli u električarsku radionicu, koja se vidi na slici broj 35-00 (zgrada s lijeve strane), gdje su me tukli i ispitivali otkud znam Zekićevo ime. Rekao sam im da poznam Savu Zekića, prvog Zekićevog rodaka. Tukli su me oko 20 minuta u toj električarskoj radionici.

Prvi je imao oko 24 godine; bio je visok 167 cm; težak oko 90 kg; nisam mu stigao vidjeti kosu jer me odmah počeo tući. Nije imao bradu ni brkove.

Drugog su ostali zvali Vojvoda i imao je oko 19 godina; bio je visok 167 cm; bio je mršav i mogao je imati oko 68 kg; imao je crnu kosu; mršavo lice; nosio je jeans, vojne čizme i maskirnu jaknu. Imao je bijelu traku oko miške i crne rukavice bez prstiju.

Treći vojnik je stajao na vratima i nisam ga uspio vidjeti.

Nekoliko dana kasnije, dok smo radili, drugi čovjek kojeg su zvali Vojvoda (drugi Vojvoda), izdvojio je Envera Dautovića i tukao ga pendrekom dok se Enver nije onesvijestio. Prije nego je počeo da tuče Envera, Vojvoda je razgovarao sa Žučom, koji mu je rekao da je Enver potpredsjednik SDA iz Tršića. Većina zločinaca koji su nas dolazili tući prvo bi popričali sa Žučom, koji im je davao podatke o nama.

Taj drugi Vojvoda je imao oko 20 godina; bio je visok 166-168 cm; težak 76-78 kg; imao je poludugu crnu kosu; kratku bradu; brzo se kretao; bio je sav u crnom i nosio je pendrek. Iako nisam čuo da taj drugi Vojvoda govori, pretpostavljam da je bio iz Bosne.

Par dana kasnije, dok su nas čuvali Žučo i vojnik u sivomaslinastoj uniformi, stigao je ranjeni vojnik s nogom u gipsu. Rekao je Žući da mu je kuća (ranjenog vojnika) zapaljena, a majka silovana. Ranjeni vojnik je izvadio pougljenjeni hljeb. Žučo je poredao osmoricu, među kojima sam bio ja, Meco i Sead Feriz. Svakom od nas je dao po komad pougljenjenog hljeba i naredio da ga pojedemo za tri minute i da nam ništa ne smije ispasti. Ranjeni vojnik je bio iz Baljkovice u Bosni. To područje je cijelo vrijeme rata bilo pod srpskom kontrolom. Kuća mu nije mogla biti spaljena. Mislim da je to bio samo izgovor da nas mogu mučiti.

Tada su Žučo i još jedan vojnik uzeli komad kabla i počeli nas tući ispred zgrade u kojoj smo spavali, koja se vidi na slici broj 35-31. Tukli su i Ismeta Čiraka i Smaju iz Kamenice. Ismet je imao nadimak Dama, jer je imao pištolj na kojem je bilo ugravirano "Dama koja puca sama". Smajo je imao nadimak Šahovnica, jer je imao oznaku s hrvatskim grbom.

U dvorište je tada ušao plavi golf iz kojeg je izašao Niški. Ošamario je Žuču i ostale vojnike a ranjenog vojnika istjerao iz dvorišta.

Vojnik koji nas je tukao i čuvao sa Žučom u tom času imao je oko 20 godina; bio je visok 179 cm; bio je jako debeo i imao oko 90 kg; imao je okruglo lice; kratku smeđu kosu; nije imao bradu ni brkove i nosio je sivomaslinastu uniformu.

07.14.10.

Sljedećih pet ili šest dana nisu nas tukli. Toro, Pufta i Zoks svaki su dan vodili druge grupe zatvorenika u pljačku u Zvornik, Kozluk i Kula Grad. Toro i njegova grupa nisu pljačkali van Zvornika jer je to područje bilo pod kontrolom kapetana Dragana iz Knina i njegovih jedinica. To sam čuo od Mehe i Fadila, braće Ibrahima Subašića.

Ja sam lično morao ići u pljačku svaki dan ukoliko nisam morao popravljati kola za Toru i njegovu grupu. Odveli bi nas u napuštene kuće i stanove i naredili da pokupimo sve vrijedne stvari poput tehničkih uređaja, namještaja, građevinskog materijala itd. Sav popljačkani materijal bi utovarili u kamione koji su išli s nama. Vozači Srbi su te stvari odvozili u Srbiju. Ibrahim Subašić bi mogao znati više o tim vozačima. Za nekih pljačaka, sreli bismo lozničku grupu, koja nas je tjerala da pjevamo četničke pjesme po gradu.

Dok sam jedan dan popravljao Puftina kola, on je stajao pored mene. Podigao je majicu, a ispod sam vidio pojas s raznim vrstama droge. Pufta mi je čak ponudio da uzmem nešto, ali sam odbio.

Par dana kasnije vratili su se Beli orlovi i s njima Brko s crvenom trakom na glavi. Odabrali su gotovo sve, mene, Ibrahima, Muhameda, Kemala, Ismeta i Smaju, i počeli nas tući. Dok su nas tukli, govorili su: "Sad ćemo dovesti Brku da vas testira". Taj Brko je bio prvi Brko iz Loznice, kojeg sam opisao ranije u izjavi. Brko je došao i rekao: "Ti momci su već saslušani". Nije nas tukao i rekao je ostalima da izadu.

Te večeri saznali smo od stražara u Ciglanu da su im Toro, Zoks i Pufta rekli da ne puštaju nikog izvana u dvorište bez njihove dozvole. Sljedećih nekoliko dana niko nas nije dirao. Sve nam je to govorilo da Toro, Zoks i Pufta mogu zabraniti drugima da nam prilaze.

Htio bih da spomenem da nas je obilazio Srbin zvani Doktor. Ispitivao nas je i zapisivao naše lične podatke u kancelariji koja se vidi na slici broj 35-31. Nije nikoga mučio, a od drugih sam doznao da je on odgovoran za puštanje četničkih pjesama sa minareta džamije na dan kad je Zvornik napadnut. Mislim da je u hijerarhiji bio viši od Tore, Zoksa i Pufta jer ga nisu mogli opominjati ili zabraniti da uđe u Ciglanu.

Doktor je imao oko 24 godine; bio je visok 184 cm; težak oko 92 kg; imao je smeđo-crnu kosu; bio je sportske građe; imao je okruglo lice; nije imao bradu ni brkove; nosio je kratku crnu jaknu sa znakom Kobre. Predstavio se kao Doktor.

Otrprike u junu 1992, dok smo svi bili u pljački, mene i Ibrahima Subašića su Toro i Pufta odveli u limarsku radionicu Memuna Hadžića u dio grada koji se zove Pijaca. Toro i Pufta su otišli da pogledaju neka kola. Nama dvojici su naredili da uđemo u limariju i utovarimo sav bakar na kamion. Kamion je vozio čovjek za kojeg mislim da je imao nadimak Tajin. Ibrahim možda više zna o njemu.

Kad smo Ibrahim i ja otvorili vrata limarije, osjetili smo jak smrad. Na obje strane su bile plastične vreće pune krvave odjeće, ličnih isprava i soli. U prostoriji je bilo oko 100 do 150 vreća s odjećom i oko pet do šest vreća od po pet kila soli. Plastične vreće su bile prozirne i mogli smo vidjeti šta je u njima. U radionici nije bilo nikoga kad smo ušli, ali dok smo nosili bakar da ga utovarimo na kamion, čovjek iz Tršića koji je

mucao ušao je i pitao nas šta tu radimo. Rekli smo mu da su nam Toro i Pufta rekli da pokupimo bakar i natovarimo ga na kamion. Nakon što smo završili posao, kamionom smo se vratili u Ciglanu.

Otprilike u junu 1992, Pufta i njegova grupa su u maloj sobi koja se vidi na slici broj 35-31 počeli pretresati ljude, tražeći novac. Mene nisu tamo vodili, ali su kod Fadila Kopića u gipsu našli sto njemačkih maraka. Fadil je nosio gips zbog prostrelne rane koju je zadobio prije rata. Za vrijeme jednog pretresa, Pufta je vidio da Enver ima tetovažu s polumjesecom i zvijezdom na ruci. Dao mu je rok od 4-5 dana da je skine. Pomagao sam Enveru da je skine, zagrijavao sam poklopac konzerve kojom je sebi palio kožu. Nije uspio, pa mu je Pufta tetovažu izrezao nožem.

Mislim da mu je tetovaža bila na lijevoj ruci i Pufta ju je izrezao u maloj sobi do naše. To se nije dogodilo pred našim očima, ali kad se Enver kasnije vratio u sobu, vidjeli smo da mu je Pufta skinuo sve meso oko tetovaže. Rana mu nije zarasla dugo vremena.

Posla je bilo puno i nas 24 zatvorenika nisu bila dovoljna. Nakon što je Niški jedan dan odveo Mecu, ostalo nas je 23. Nisam vidio kad je Meco odveden jer su me taj dan vodili u pljačku. Kad sam se vratio, drugi su mi zatvorenici rekli da ga je Niški odveo. Kasnije sam saznao da su Mecu ubili. Ne znam u kojim je okolnostima ubijen.

Zbog toga su u Ciglanu doveli grupu zatvorenika iz Čelopeka i još nekih logora. Sjećam se dvojice dovedenih iz Čelopeka: Zijada iz Divića i mesara čijeg se imena ne sjećam, ali je takode je bio iz Divića. Deset ljudi je doveženo iz Auto-moto društva: trojica braće Kadir; Alija i Mustafa Šibljaković; Meho i Fadil, braća Ibrahima Subašića; Sejfudin i njegov sin Sefko Hadživdić; Kenan Mustafić i njegov otac, i još jedna osoba čijeg se imena sada ne mogu sjetiti.

Tih deset ljudi iz Auto-moto društva zarobila je jedinica kapetana Dragana iz Knina.

Jednog dana oko 17 sati, dok sam s Alijom Šibljakovićem popravljao kola, stigao je žuti Opel Cadet s registarskim tablicama iz Kraljeva. Iz kola su izašli jedan mlad čovjek s djevojkom i Pufta. Mislim da je tu bio i Savo. Pufta je izveo Ismeta Čiraka i odveo ga u kancelariju. Čuli smo ga kako viče, a Ismeta uopšte nismo čuli. Krenuo sam prema kancelariji. Pufta mi je viknuo: "Juso, gubi se!" Nakon toga istrčao je napolje, uzeo moju košulju koja je visila na zidu, čuo sam kako kola odlaze i onda sam čuo nekoliko pucnjeva. Pufta se vratio u kolima i rekao mi da će onih 12 ljudi (koje sam vidio na TV Beograd) završiti kao Ismet Čirak. Nisam vidio Ismetovo tijelo.

Te noći me probudila galama oko 23:00. Safet, Fikret, Gero i još jedan zatvorenik iz Vrsinja, koji su radili noćnu smjenu, udarili su stražara Dragana mlincem za kafu, oteli mu automat i pobjegli iz logora. Kad sam se probudio, Kobra i Žučo su stajali na vratima. Vani se čulo mnogo glasova. Kobra je pitao: "Gdje je mehaničar?", misleći na mene. Žučo je rekao da trebaju pobiti sve zatvorenike. Kobra mi je dobacio kutiju cigareta.

Te noći su ispitivali zatvorenike. Prvi se s ispitivanja vratio Sead Feriz, koji je bio pretučen i imao porezano uho. Drugi se vratio Sefko Hadživdić a treći Meho Subašić,

koji se vratio razbijene glave i s porezotinom jedno četiri cm od usta prema uhu. I druge zatvorenike su ispitali.

Ujutro su nas poredali ispred zgrade koja se vidi na slici broj 35-31. Oko 07:00 stigao je Niški sa direktorom Ciglane. Ne znam kako se zvao direktor Ciglane. Svi su ušli u kancelariju i tamo su razgovarali. Toro nam je prišao i rekao da ćemo ići raditi. Pufta i drugi su vikali na nas, a neki od zatvorenika su popadali na zemlju od straha. Zijad koji je stajao pored mene se pomokrio u hlače i pao na zemlju.

Tamo smo stajali tri sata. Nakon tog dana, stanje je bilo normalno, ali svaki dan su nam govorili da su uhvatili bjegunce i da će nam ih pokazati. Od toga dana više nisam vidio Puftu. Zoks više nije bio nadležan za nas, a Toro je ostao još nekoliko dana i nakon toga je otišao i više ga nismo vidjeli. Sad su za nas bili nadležni Savo i Saša.

Dana 15. jula 1992, 186 zatvorenika iz svih logora u Zvorniku su poslani u pet ili šest autobusa za Batkoviće. Autobus u kome sam ja bio pripadao je firmi Drina Trans. Autobuse su pratili aktivni i rezervni policajci iz Zvornika. Jedina osoba koja je ostala u Ciglani i koju su poslije odveli u SUP u Zvorniku bio je Admir Hadžić.

Saša je pripadniku Belih orlova koji je trebao biti u našoj pratnji za Batkoviće rekao da mi je dao broj svoje majke. Upozorio je tog pripadnika Belih orlova da ako se ja ne javim na taj broj, da će doći za njim u Loznicu i ubiti ga. Saša mi je stvarno dao taj broj isti dan kad sam ga zapisao u svoj dnevnik. Još uvijek imam taj broj i mogu ga pokazati. Nikad nisam nazvao taj broj i moguće je da mi je Saša dao pogrešan broj. Saša mi je dao i Savin broj, koji imam u dnevniku.

Htio bih da kažem da posjedujem video snimku koja je napravljena tajno. Ne znam kad je napravljena. Traje oko 90 minuta i prikazuje razaranja Zvornika tokom rata u aprilu 1992. Ne bih želio govoriti o tome kako sam došao do te kasete jer bi to ugrozilo moj izvor. Spreman sam dozvoliti predstavnicima Međunarodnog suda da naprave kopiju te snimke. Međutim, kvaliteta nije dobra jer sam je presnimio s originala.

U logoru Batkovići sam bio zatvoren do januara 1993, kad su me razmijenili i pustili posredstvom UNHCR-a, Crvenog krsta i francuske vlade. U Hrvatsku sam došao 17. januara 1993.

Spreman sam da potpišem gore danu izjavu, koju sam dao dobrovoljno. Međutim, htio bih da napomenem da bi mi ne bi bilo lako doći i svjedočiti pred Međunarodnim sudom u Haagu. Imam brata koji još uvijek živi u Šapcu u Srbiji. On je jedini Musliman u gradu. Sjećam se dok sam bio kod njega 1992. da je srbijanska policija počela nadzirati njegovu kuću. Htio bih dodati da bih mogao svjedočiti pred sudom u Haagu ako mi se omoguće neke mjere zaštite, kao npr. anonimnost. Bez takve zaštite, samo bih rizikovao život svog brata i najbliže familije. Vjerujem da će Međunarodni sud to uzeti u obzir prije nego što donese odluku da me pozove da svjedočim.

07.14.10.

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svojem znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se ona može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991., kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 22.10.1997.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Ivanka Aničić, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalificirana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991., da prevodim s bosanskog na engleski jezik, kao i s engleskog na bosanski jezik.
- 2) Jusuf Avdispahić mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu usmeno sam prevela s engleskog na bosanski jezik u prisustvu Jusufa Avdispahića koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Jusuf Avdispahić je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela, što je potvrdio svojeručnim potpisom na za to predviđenom mjestu.

Datum: 22.10.1997.

Potpis: /potpisano/

(prevodilac, istražitelj)

07.10.10.